

Phần 7

Chương 25 Vinh Dự Thân Vương

Mỗi lần như thế hẳn tự thôi miên mình, đây là hẳn chỉ kiểm tra sức khỏe cùng số đo cơ thể cho bọn họ mà thôi, không hề có lợi dụng gì ở đây, ừ hẳn chỉ vô tình đụng phải mà thôi, tự mình an ủi như thế.

Mà cùng lúc đó trong lòng hẳn cũng cảm giác bị ai, kiếp trước hai mươi mấy tuổi, người anh em đã phát dục trưởng thành rất tốt, hẳn cũng đã từng rất hãnh diện về kích thước người anh em của mình.

Nhưng bây giờ hẳn bị ai a, bây giờ khi nhìn lại người anh em thứ hai, chỉ nhỏ bằng nửa cái ngón út, bị thảm không nở nhìn, mỗi lúc như thế hẳn lại tự động bỏ quên mất hẳn hiện tại mới bao lớn a.

Chỉ có thể hi vọng sau này lớn lên sẽ thay đổi kích thước thôi, bây giờ hẳn còn chưa đến một tuổi nên chỉ có thể đành nuốt nước mắt vào tim.

“ai...người anh em a, người phải phát triển lớn mạnh a, sau này hạnh phúc gia đình của lão đại hoàn toàn nhờ hết vào người, đừng làm lão đại thất vọng a!”: đây là tiếng lòng mà mỗi khi Phương Thần đi tắm nhìn thấy người anh em của hẳn.

Và trong khoảng thời gian này, Phương Thần cũng được Phương gia tổ chức một lần tiệc đầy tháng, hẳn lúc này có cơ hội nhìn thấy rất nhiều quan to quyền quý của quốc gia này.

Lúc này hẳn mới biết được gia gia mình có thân phận cực cao, phải biết trong này còn có một cái Thánh chỉ của Hoàng Đế sắc phong Phương Thần làm Vinh Dự Thân Vương.

Mà có thể làm cho Hoàng Đế sắc phong một đứa bé chưa hiểu gì làm Thân Vương, vậy có thể thấy gia gia hẳn có thân phận cùng quyền lực rất lớn.

Nhưng cái này cũng chưa chắc đã là lòng tốt của hoàng đế, dù sao thì từ xưa đến nay chỉ cần đứng đầu ngọn gió thì chưa chắc có kết quả tốt.

Hiện tại Phương Thần chỉ mới sinh được một tháng thôi, mà hẳn không hề có công tích gì cho đế quốc, hiện tại đã được phong làm Thân Vương, điều này chưa chắc đã tốt cho tương lai của hẳn.

Đương nhiên, Thân Vương này chỉ là cái danh hiệu thôi, không hề có thực quyền hay chỗ tốt gì cả, nhưng đối với những người khác cầu mong danh vọng để danh dương thiên hạ, thì hoàn toàn là thèm mà không có a.

Có lẽ bởi vì lão hoàng đế tâm tư chủ yếu của lão, thì chín phần lấy lòng gia gia hắn, còn lại một phần thì lấy việc này chôn xuống cho hắn một cái tai họa ngầm trong tương lai.

Cho nên mới làm cho Hoàng Đế phải lấy lòng hắn như vậy, phải biết cho dù là cha hắn, cũng chỉ có thể làm tới chức đại tướng quân mà thôi.

Mặc dù đây là chức vị có thực quyền rất lớn, nhưng nếu bàn về danh tiếng thì ba cái đại tướng chức vị cũng không sánh bằng một vị Thân Vương.

Tuy rằng đây chỉ là Vinh Dự Thân Vương, nhưng nó cũng có thể tính làm dự bị hoàng tộc, đối với tông môn hoặc gia tộc, thì danh hiệu này không có gì dùng.

Nhưng nếu đối với dân chúng, thì ý nghĩa nó hoàn toàn khác, bởi vậy rất có thể bởi vì lần sắc phong này của lão hoàng đế cho Phương Thần.

Làm cho hắn trở thành cái gai trong mắt của rất nhiều người, dù biết hoàng đế chưa chắc đã có ý tốt gì, nhưng cũng bởi vậy Phương Thần đối với kế hoạch tương lai cải tiến thế giới này càng mong đợi hơn.

Kế hoạch phát họa đại khái trong đầu càng lớn mật hơn nữa, hắn hiện tại phát hiện mình có chỗ dựa rất chắc chắn a, bấp đùi có sẵn thì càng nên lợi dụng tốt hơn mới được, nên hắn cảm giác sau này mình có thể buôn tay buôn chân mà làm, lớn mật mà làm.

Hắn có gia gia theo sau chùi dít...à không là có gia gia theo sau làm chỗ dựa, không có bao nhiêu người sẽ dám trắng trợn ngán chân hắn trong những việc nhỏ làm gì.

Dù sao trong kế hoạch của hắn thì hắn làm từ những việc nhỏ làm lên, dù biết bản thân nhờ có gia tộc trợ giúp, có thể làm được nhiều thứ.

Nhưng cũng không thể một lần là thành, mà nếu làm quá lớn thì phiền phức sẽ rất lớn, nhất là hắn còn chưa biết được thế cục của đế quốc này đến mức nào.

Thật ra hắn hi vọng đế quốc này càng hỗn loạn càng tốt, chỉ có hỗn loạn cùng chiến tranh khắp mọi nơi, thì hắn mới có thể điệu thấp phát triển mà không bị người khác nhìn chằm chằm.

Nếu quốc gia này quá thanh bình, thì hắn muốn làm việc vẫn sẽ bị vướng tay vướng chân rất nhiều, nhưng dù sao hiện tại đối với Phương Thần mà nói thì vẫn còn quá sớm.

Hắn còn mấy năm thời gian để chuẩn bị lên kế hoạch, dù sao hắn cũng phải có mấy năm thời gian để lớn lên, nhất là hắn cũng cần chút thời gian để tu luyện gia tăng cảnh giới của bản thân.

Dù cho hắn biết có gia tộc bảo hộ, nhưng sức mạnh của bản thân cũng phải mạnh mẽ thì hắn mới cảm giác an tâm.

Ngoại trừ bản thân mạnh mẽ ra thì đối với Phương Thần tất cả mọi thứ khác đều là phù du mà thôi, nếu một ngày nào đó gia gia hắn hoặc cha hắn ngã xuống.

Đến lúc đó nếu hắn không có cảnh giới đủ để trấn áp những người muốn đánh chủ ý lên Phương Gia, thì hoàn toàn có khả năng bị diệt tộc, người xưa nói một câu rất đúng, thực lực mới là hậu thuẫn vững chắc nhất cho bản thân.

Những tình tiết này hắn gặp trong tiểu thuyết cũng quá nhiều rồi, có lẽ trong tiểu thuyết có chút khếch đại một ít, nhưng cũng không kém gì nhiều đâu.

Bất cứ nơi nào, chỉ cần có sinh vật có trí tuệ, thì âm mưu, tham vọng, chiến tranh sẽ không bao giờ chấm dứt cả.

Chương 26

Trần Long Tướng Quân trở về (1)

Bởi vậy thời gian sau đó, Phương Thần cứ nghĩ tới quyền lực, cùng sức ảnh hưởng của gia gia, thì hắn đối với tương lai càng phát ra tràn ngập chờ mong.

Mà lão nguyên soái thì hoàn toàn không biết, tương lai những năm sắp tới, lão sẽ bị cháu mình hồ đồ khốc dở cười.

Thời gian cũng trôi qua rất nhanh, nếu tính luôn từ khi Phương Thần sinh ra tới bây giờ, hiện tại đã trôi qua khoảng hơn ba tháng rồi, hiện tại đã là Hạ Hoàng Lịch ngày 26 tháng 12 năm 72 rồi.

Tính ra chỉ còn chưa đến một tuần nữa là tới ngày lễ đón đầu năm mới, hiện tại lúc này trong phủ Phương Nguyên Soái đang rất bận rộn, tấp nập, không khí rất là vội vàng, nhưng lại kèm chút vui vẻ.

Hạ nhân người đến người đi, giăng đèn kết hoa, cảnh tượng quét dọn diễn ra khắp nơi trong phủ, và ngoài công chính lúc này.

Cũng có rất nhiều hạ nhân đang bận bịu, dịch chuyển từng món đồ được bọn họ mua sắm từ rất nhiều cửa hàng trong kinh thành về phủ.

Nhìn rất tấp nập nhộn nhịp, và cũng cùng lúc đó trong phủ, lão phu nhân cùng lão nguyên soái cũng hồng quang đầy mặt, tâm tình hết sức vui vẻ thoải mái.

Phải nói mấy tháng này bọn họ lúc nào cũng vui vẻ, cả người giống như trẻ ra mười tuổi vậy, mà điều có thể làm cho hai người bọn họ như vậy thì chỉ có thể là Phương Thần thôi.

Từ một tháng trước danh tiếng của hần truyền bá ra toàn thành, hầu như nhà nhà đều biết, làm cho lão nguyên soái cùng lão phu nhân cứ mỗi khi ra ngoài đều rất hãnh diện, phong quang.

Nhất là lão nguyên soái, mỗi tháng lão có khoảng một hai lần vào triều, mỗi tuần thì cũng thường hay tới nhà của các lão bằng hữu đánh chút cờ, uống chút trà, phâm chút rượu giết thời gian.

Mỗi lúc như thế là lão có cơ hội thổi phồng cháu mình có nhiều ưu tú, sau đó nhìn đến vẻ mặt ghen tỵ của bọn họ làm lão rất hài lòng sáng khoái cực điểm, cả ngày đều cười không khép miệng lại được.

Tới bọn họ cái tuổi này, danh tiếng, quyền thế của bản thân đã không còn có thể thỏa mãn lòng hư vinh được nữa, mấy chục năm nắm quyền to đã có chút chán rồi, nhưng nếu là con cháu của bọn họ thì lại khác biệt.

Con cháu danh tiếng tăng cao, liên đới tới bọn họ những lão nhân này, cũng có tiếng có người nổi nghiệp, thì tâm tình vui vẻ của bọn họ càng tốt, đáng thương cho tâm lòng của ông bà cha mẹ a.

“ a đại, ta loáng thoáng có nghe được tin tức, hình như Thiếu gia sắp từ biên giới trở về, cố vẻ như năm nay ngài ấy có thể trở về kịp lúc đón năm mới! ”: ngoài công những hạ nhân đang bận bịu công việc.

Có hai người trong góc nhỏ giọng bàn tán với nhau, trong đó một người bỗng nhiên nhớ tới tin đồn mấy ngày nay trong phủ, cho nên nghĩ một chút sau đó quay sang hỏi đồng bạn của mình là a đại.

“ ừmh, ta cũng có nghe thấy, mà hình như là có một thị nữ ngẫu nhiên nghe được từ miệng của Hạ đại quản gia, nếu là chính miệng Hạ đại quản gia nói thì có lẽ tin tức là chính xác! ”: người hạ nhân có tên a đại kia nghe đồng bạn hỏi, thì hơi suy nghĩ chút cũng thấp giọng trả lời.

“ vậy thì thật tốt quá, từ lúc tiểu thiếu gia sinh ra đến giờ, chưa được gặp mặt thiếu gia một lần a...mà cũng hết cách rồi, ta cũng nghe trong thành có tin tức là nơi thiếu gia thủ biên giới, năm nay thú triều số lượng gia tăng hơn năm ngoái nhiều lắm, nên ngài ấy không có thời gian để trở về! ”

“ thật hi vọng có một ngày nào đó tất cả thú triều đều bị diệt đi a, đại ca của ta đi theo thiếu gia ra thủ biên giới bốn năm rồi, mặc dù mỗi năm hần đều có gửi thư tín trở về, nhưng lão mục vẫn thường xuyên nhắc nói nhớ hần a, dù nàng chưa từng mở miệng hi vọng hần trở về, nhưng ta cũng thật hi vọng hần có thể trở về gặp nàng một lần, dạo này sức khỏe nàng cùng lúc càng yếu rồi, đáng tiếc mấy chục năm trước nàng theo lão cha cùng lão gia ra trận, thụ ám thương quá nặng nên hiện tại cũng không còn cầm cự được mấy năm nữa! ”

A đại bên cạnh cũng than thở lấy, hần nhắc đến đại ca của mình, mặt hiện lên vẻ tưởng nhớ cùng chút lo lắng không dễ phát giác, đại ca hần theo thiếu chủ phương gia đi ra biên giới đóng quân hơn bốn năm thời gian.

Bây giờ đến khuôn mặt đại ca của hắn, hắn đã bắt đầu có ấn tượng mơ hồ rồi, nếu mấy năm nữa đại ca hắn không về có lẽ hắn thực sẽ quên mất khuôn mặt đó mất.

Nhưng khi nhắc tới lão mục cùng lão cha đã mất, dù cho bọn họ một người vì theo lão nguyên soái ra chiến trường mà anh dừng mất mạng.

Một người bị thương nặng gián tiếp làm cho tuổi thọ giảm nhiều, bệnh tật quán thân làm cho nàng đau đớn mỗi khi ám thương phát tác.

Nhưng trên mặt hắn không hề có một chút xíu oán hận nào, chỉ có tự hào về bọn họ có thể đã từng theo chân lão nguyên soái ra trận mà thôi.

Hắn tự hào cha mình anh dũng hi sinh, hắn tự hào vì lão mục thân phận là một nữ lưu, mà bất chấp tất cả theo chồng ra chiến trường liều mạng.

Cho dù tận mắt thấy chồng nàng ngã xuống trước mặt mình, nhưng nàng chưa bao giờ khóc qua, nàng dù có bị thương đau đớn, nhưng phần nhiều là tự hào.

Cho nên dù cho phương gia cũng gián tiếp hại chết cha hắn, hại mẹ hắn hiện tại bệnh tật quán thân thống khổ, hại đại ca hắn phải rời nhà ra biên giới mấy năm không có cơ hội trở về.

Tương lai cũng có thể chết trận xa trường, hài cốt không còn, nhưng hắn lại chưa từng có chút nào dấy lên tâm tình oán hận phương gia một chút nào.

Chương 27

Trần Long Tướng Quân trở về (2)

Trong phủ hạ nhân hiện tại, mỗi gia đình bọn họ, đều từng có người theo chân lão nguyên soái ra chiến trường mấy chục năm trước mà ngã xuống.

Bên cạnh hắn người đồng bạn này hoàn cảnh gia đình cũng không khác gì hắn cả, nhưng tất cả bọn họ đều chưa từng có câu oán hận phương gia chút nào.

“ Ai...hi vọng một ngày nào đó có thể diệt xong thú triều cùng đường nối vị diện a, như vậy đại ca hắn mới có thể trở về làm bạn với lão mục”: A đại sau khi nói chuyện xong với đồng bạn thì trong lòng lại than thở nói nhẹ, cái này có thể đều là ước muốn của tất cả mọi người trong phủ.

Không chỉ riêng hai người bọn họ đang bàn tán việc này, trong phủ hầu hết hạ nhân đều loáng thoáng nghe người khác nhắc đến.

Trong phủ bọn họ những người này hầu hết đều tuyệt đối trung thành với Phương gia, cho nên lão nguyên soái chưa bao giờ có ý định giữ bí mật gì với bọn họ cả.

Đương nhiên là những điều không quan trọng thôi, nếu bí mật quan trọng thì vẫn phải làm tốt giữ bí mật một chút, mặc dù không có lòng nghi người nhưng tâm tư đề phòng vẫn phải có.

Thân phận bình thường, mà biết được bí mật càng lớn, thì nguy cơ tính mạng sẽ càng cao, càng sẽ dễ bị những người khác uy hiếp đến tính mạng của bọn họ.

Trong tâm bọn hắn chắc chắn sẽ không phản bội phương gia, nhưng nhiều lúc hoàn cảnh chưa chắc đã hợp lý theo tâm ý của con người, bởi vậy những bí mật không quan trọng lão cũng chả muốn dấu diếm làm gì.

Cho dù lão nghe được bọn họ bàn tán bất cứ chuyện gì, lão cũng chưa từng để trong lòng, lão tin chắc bọn họ những người này đều thật lòng trung thành với lão, nên lão xem bọn họ như một nửa người thân.

...

Hai ngày sau, lúc này cách Kinh thành khoảng mười cây số, lúc này đang có một chi quân đội khoảng một vạn người, bọn họ chinh tề cưỡi ngựa tiến lên, dù trên mặt mỗi người đều có chút vui mừng.

Nhưng chiếm phần lớn vẫn là nghiêm nghị, lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, mắt nhìn tứ phương tai nghe tám hướng.

Trên người chi đại quân này mặc cùng một loại giáp trụ, hông cùng lưng đeo cùng một loại vũ khí, đến cả chiến mã cũng đều được bọc lại một lớp giáp sắt giống nhau thật dày.

Nhìn cực kỳ nặng nề, bên trên giáp trụ dù cho có rất nhiều vết thương loang lổ, nhưng lại không tạo nên chút cảm giác tàn tạ nào, nó chỉ càng tạo nên vẻ tức sát khi người khác nhìn vào.

Mỗi người đều yên lặng, tiếng hít thở nhỏ đến không thể nghe thấy, xung quanh cơ thể của mỗi binh lính đều xuất hiện một chút mây mù màu máu mờ nhạt không dễ phát giác.

Nhưng bọn họ là một đoàn đội a, cho nên những mây mù màu máu này dung hợp lại với nhau, làm cho phía trên đầu bọn họ đi theo một đám mây ảo ảnh không lồ màu máu tanh.

Nhìn tráng lệ cực kỳ, đây là tác hại do việc hơn hai tháng này bọn họ sát sinh quá nhiều, sát khí quá đậm dung hợp với tinh huyết của yêu thú tạo nên, cứ mỗi ngày cùng đánh với thú triều.

Bọn họ một vạn người ngựa này giết không ít hơn ngàn vạn số lượng, mỗi đêm khi trở về nơi đóng quân.

Mỗi người đều như mới vừa từ trong một hồ máu chui ra vậy, dưới thân bọn họ cũng không phải ngựa bình thường.

Đây chính là một loại yêu thú nhất giai Thanh Vân Mã, loại ngựa này mạnh hơn ngựa thường ít nhất trăm lần trở lên, bản thân nó cũng có chiến lược nhất định.

Bởi vậy nó mới có thể gánh vác được sức nặng của những binh lính này, cùng với một đồng cân nặng sắt thép mà vẫn có thể chạy như bay, đây là một loại ngựa rất khó thuần phục, dù sao cũng là yêu thú.

Yêu thú rất khó bị nhân loại thuần phục, con non thì còn có chút cơ hội, một yêu thú con non nếu được nhân loại nuôi lớn, sau khi lớn lên nó có trí tuệ nhất định.

Sẽ lựa chọn đi hoặc ở lại, mà hầu hết hơn một nửa lựa chọn rời đi, chỉ có số ít lựa chọn ở lại làm bạn với người nuôi nó, mà đây còn là một ít yêu thú ôn hòa mới chọn ở lại với nhân loại.

Nhưng lúc này lại có một chi quân đội thuần phục vạn con yêu thú cấp một, cho dù là yêu thú họ ngựa hơi ôn hòa hơn các loại yêu thú khác một ít.

Dù vậy cũng cực kỳ khó khăn, phải biết yêu thú trưởng thành độ khó khi thuần phục bọn nó lớn hơn yêu thú con non gấp trăm lần, nếu thuần phục yêu thú con non, thì thời gian bỏ ra nuôi nó lớn lên cũng cần rất lâu.

Nhưng để thuần phục số lượng lớn thì cực kỳ khó khăn, mấy trăm năm nay đội quân mà có thể thuần phục số lượng yêu thú nhiều nhất của đế quốc.

Số lượng cao lắm mấy chục năm cố gắng chỉ thuần phục khoảng một ngàn con đến năm ngàn con mà thôi, đây chính là mấy chục năm thành quả.

Mà có thể thuần phục một vạn trở lên thì đế quốc thành lập đến nay chỉ có một người làm được, không phải Trần Long Tướng Quân Phương Thiên Long.

Mà là Nguyên Soái Phương Lăng Thiên, từ mấy chục năm trước lão nguyên soái thành công tu luyện công pháp đến tầng thứ hai.

Thì lão phát hiện chỉ cần mình vận chuyển công pháp, sau đó tiếp xúc với một số loại yêu thú có tính cách ôn hòa, thì có cơ hội rất lớn thuần phục bọn nó.

Đây cũng là một điều làm nên việc quân đoàn của lão trở thành đệ nhất quân đoàn của đế quốc, đặt vững vị trí đứng đầu của lão trong mấy chục năm sau này.

Chương 28

Trần Long Tướng Quân trở về (3)

Mấy quân đoàn khác dù có số lượng nhất định yêu thú, nhưng không có quá nhiều, đây còn là trải qua mấy đời nguyên soái thay nhau tích lũy lên, dù vậy cũng chưa đến năm ngàn số lượng.

Cách mỗi đời nguyên soái nhận chức, thì bọn họ bỏ ra mấy chục hoặc trăm năm cũng thu phục khoảng một ngàn yêu thú mà thôi, nhưng trong khoảng thời gian đó chiến tranh liên miên.

Làm sao không có tổn thất được, đến bây giờ trải qua mấy trăm năm kinh doanh phát triển, số lượng yêu thú bọn họ có duy trì ở khoảng năm ngàn.

Và yêu thú cũng không phải dễ nuôi như vậy, chỉ có họ ngựa yêu thú mới dễ nuôi sống nhất, nhưng họ ngựa yêu thú lại rất khó tìm thấy.

Chỉ có Phương Lão nguyên soái vì mấy chục năm trước, vì cố gắng gia tăng cảnh giới mà mạo hiểm đi đến một cấm địa nào đó tu luyện.

Thế là lão tình cờ tìm thấy được một sơn cốc to lớn, trong này tích trữ số lượng khổng lồ Thanh Vân Mã, mà lúc đó cũng là lúc mà lão đột phá tầng thứ hai công pháp.

Đến bây giờ số lượng Thanh Vân Mã lão thuần phục đã vượt qua vạn con, từ mấy năm trước lão đã không còn đi thuần phục nữa.

Bởi vì số lượng vạn con Thanh Vân Mã đã là giới hạn cao nhất mà lão có thể chịu đựng, nếu nhiều hơn nữa thì lão hoàn toàn nuôi không nổi.

Vạn con cấp một yêu thú đồng tề cùng chạy, cước lực bọn nó mạnh hơn ngựa bình thường gấp trăm lần, dù chỉ là chạy chậm tiến lên, dùng lực không nhiều.

Nhưng vì trên thân mang trọng lượng rất nặng, nên cũng làm cho mặt đất rung động tựa như một trận động đất nhỏ đang kéo dài.

Tiếng động to lớn vang ra xa bán kính khoảng một cây số, tạo nên hỗn loạn giữa núi rừng, làm cho các loại hung thú bình thường trốn xa xa, nếu có yêu thú thì bọn chúng cũng lẫn mất dạng.

Lúc này thì Kinh Thành các trạm gác ngầm cũng đã nhận được tin tức, bọn họ cấp tốc vận dụng cấp một yêu thú loại Phi Vũ Ưng mang tin tức trở về báo cáo lên trên.

Mà cái này không chỉ một con hướng về phía hoàng cung báo cáo, mà có trên mười con từ các nơi khác nhau xuất hiện, sau đó bay về các hướng khác nhau, và đương nhiên bọn nó sẽ báo cáo cho nhiều thế lực khác nhau.

Mấy tháng trước tình hình nơi biên ải mà Phương Thiên Long trấn thủ, một mực tại leo thang căng thẳng, hắn đã từng mấy lần gửi tầu chương thức dực vật tư cung cấp.

Nhưng có một số thế lực đối địch với Phương Gia, bọn họ không muốn nhìn Phương Gia sống quá tốt, cho nên làm mọi cách trì hoãn thời gian tận gần một tháng.

Lần này làm cho Phương lão nguyên soái động chân hỏa, thế là hơn hai tháng trước lão lên trước triều đình náo loạn một trận.

Lão còn cùng hai vị Nguyên soái động thủ một lần, dù chỉ là giao thủ chưa đến năm chiêu thì ngừng lại, nhưng cũng làm nên náo loạn rất lớn.

Lúc này lão Hoàng Đế phải đích thân ra mặt để cho hai bên dừng tay, nếu không bọn họ mấy người này đánh động chân hỏa thì hoàng cung có nguy cơ bị hủy sạch.

Sau đó vì hai bên hóa giải một chút mâu thuẫn, lão Hoàng Đế mới ra một đống chỉ lệnh cho hai vị nguyên soái kia, bọn họ cần phải lập tức suất ra vật tư đến tay của Phương Thiên Long.

Trận chiến đó cho dù chỉ giao thủ khoảng năm chiêu, nhưng hai vị Nguyên Soái kia khi trở về nhà lập tức học máu.

Dù vết thương chưa đến mức thương tổn đến căn cơ, nhưng cũng phải bế quan tu dưỡng hơn hai tháng mới tốt được tám chín phần.

Và cũng hôm đó bọn họ lập tức có chút sợ hãi, cho nên hành động trì hoãn vật tư cung cấp không còn tiếp tục nữa.

Hoặc cho Hoàng Đế một chút mặt mũi bọn họ vẫn phải kết thúc hành động lúc trước, dù sao hiện tại đế quốc trên danh nghĩa vẫn nằm trong tay của lão Hoàng Đế.

Bọn họ vẫn chưa tới lúc trở mặt với Hoàng tộc, cho nên tiếp sau đó mọi thứ vật tư cần thiết được thông quan một cách nhanh nhất.

Điều này cũng làm cho thế cục ở Kinh Thành trong ngầm càng phát ra hỗn loạn, làm cho rất nhiều thế lực nhỏ yếu lo sợ bất an, một số còn liên lạc với nhau âm thầm thành đoàn để cầu tự bảo vệ lẫn nhau.

Bởi vì hiện tại ngũ đại Nguyên Soái thì có ba người đã bắt đầu vạch mặt nhau rồi, mặc dù hiện tại còn chưa đến mức trở mặt thành thù nhưng cũng không kém nhiều.

Mặc dù phong vân dũng động, nhưng cái này cũng làm cho Phương Thiên Long nhận được vật tư sớm hơn dự tính của hắn nửa tháng.

Mà nhờ được cung cấp đầy đủ vật tư, thậm chí còn nhiều hơn số lượng yêu cầu của hắn một chút, cho nên từ ngày đó hắn lập tức tổ chức quân đội đại phản công.

Hắn dẫn đầu Thân Vệ Quân của bản thân tiến công, mỗi ngày hắn đều tự mình xông trận dẫn đầu làm gương cho binh sĩ.

Đánh một lần là từ sáng đến tối, sau khi thu quân thì ngủ tới sáng lại lập tức đánh trận đến tối.

Phải biết Thân Vệ Quân của Phương Thiên Long là được ngàn chọn vạn chọn, từ trong Trấn Long Quân Đoàn tuyển chọn những người mạnh nhất ra, quân số chỉ có khoảng một vạn người.

Nhưng khi bọn họ được phối hợp với vạn con cấp một yêu thú Thanh Vân Mã, thì chiến lực lập tức gia tăng gấp bội còn nhiều.

Bởi vậy cho dù theo chân Phương Đại Tướng quân ngày đêm chiến đấu liên tục, chi quân đội này vẫn luôn duy trì ở trạng thái đỉnh phong.

Quả thật có được một thốt tốt tọa kỵ, thì có thể tiết kiệm được rất nhiều thể lực cùng tinh thần, trong đánh trận có thể kiên trì rất lâu rất lâu.